

llibres han de seguir aquest criteri.

També us recordem que la biblioteca posa a la vostra disposició la possibilitat de triar llibres recomanats, que són assenyalats amb el Mussol Lector al llom. De totes maneres no dubteu mai a preguntar si us interessa un tema en concret i no sabeu quins llibres el tracten. Estem per ajudar-vos en la recerca del llibre més adequat a cadascú i a les circumstàncies.

També us recomanem el llibre de Pep Molist, bibliotecari, escriptor infantil i crític literari a la revista *Faristol* que es titula *Els llibres tranquils: el curs de la vida a través de la literatura infantil*. Va ésser guardonat amb el II Premi Rovelló d'assaig sobre literatura infantil i juvenil l'any 2003. Tenim el plaer de comptar amb l'autor cada dos anys per fer una activitat d'animació a la lectura als nens del CEIP Doctor Serés, quan la biblioteca té l'exposició de la Setmana del Llibre Infantil i Juvenil a les Terres de Ponent. Aquest llibre us ajudarà a trobar contes que parlen de les diferents etapes en la vida d'un nen, i així poder abordar qüestions o petits problemes des d'una visió més adequada al coneixement del nen. Tracta quaranta-cinc temes relacionats amb el curs de la vida (naixement, mort, guerra...), amb sentiments que desvetllen (amors, pors...) i amb l'actitud

que hi prenem (egoisme, generositat...).

Us animem que copseu la lectura com un mitjà per divertir-vos amb els vostres fills, creant lligams perdurables amb ells, i a la vegada, com un mitjà que reporta beneficis indiscutibles: millora la comprensió lectora, educa persones lliures, infon esperit crític, ajuda a veure els llibres com a pont al coneixement i no com una barrera, creació d'un hàbit que pot derivar a convertir-se en una font per omplir el seu temps de lleure....

Llegir ens submergeix en un món màgic que ens ensenya a viure i diferents maneres de viure, ens obre unes noves portes al coneixement que tenim dels altres i, de fet, ens converteix en éssers humans amb una visió del món molt més àmplia.

Si us animeu a entrar en aquest món màgic de la lectura ens oferim a estar al vostre costat per tot allò que necessiteu. No ho dubteu!

Nèlida Peirau
Biblioteca Sant Bartomeu

Concurs de contes de Nadal

Conte guanyador del concurs de contes de Nadal de la biblioteca de l'any passat.

Autora: Anna Gairí

QUIN EMBOLIC FER EL PESSEBRE!

- Miquel, no podries arribar un dia d'hora per variar? Au va, tothom a punt?

Aquesta era una de les frases més escoltades els dies previs a la representació del primer pessebre vivent del poble. Ningú sabia com ens havíem deixat enganyar pel Manel de cal Pardal. Ens va ensarronar ben bé a tots, però allí estàvem, uns vestits de pastorets, els altres de Reis Mags... no hi faltava ningú.

No tenim un poble gaire gran. Ara, bonic com el que més, això sí. La majoria de les cases encara són de pedra; de pedra de la bona, eh? No pas d'aquestes de totxanes totes folrades amb una pedra artificial, que es veu d'una hora lluny que s'han fet només per quedar bé. Clar que això ho he de dir amb la boca petita, ja que al bell mig de la plaça hem hagut de fer servir aquesta tècnica per aconseguir que cal Tonet no desentonés del conjunt.

Sembla ser, jo encara no hi era però m'ho

explicava tot sovint la padrina, que per la Guerra Civil una bomba va caure al bell mig de la casa. Encara sort que era dia de mercat al poble de la vora i no hi havia ningú a cal Tonet, perquè es veu que la casa es va plegar com si fos un acordió i ben poca cosa en van poder aprofitar.

La vella de la casa, la Gueraula, era una dona esquerpa i morruda, que s'havia passat bona part de la guerra acusant ara l'un, ara l'altre i s'havia acabat enemistant amb la meitat del poble.

Va ser per això que a ningú li va saber massa greu que se li enfonsés la casa, però a l'hora de la veritat, tothom es va oferir per dur pedres i aixecar una casa nova.

La Gueraula no va voler saber res de l'ajuda. Es va estimar més fer-se una casa de totxanes, pintada de groc, que ella deia que era molt més pràctica i moderna que les cases de pedra de tota la vida.

De ben segur que si pogués veure ara la seva moderna façana arrebossada de dalt a baix amb pedra artificial, faria un crit que la sentirien de tota la contrada.

Ui! Ja veig que me n'estic anant de l'embolic del pessebre vivent. No patiu que ara hi torno.

Com us explicava el nostre poble, que es diu Picalta, és força original: carrers estrets i empedrats, envoltats d'acollidores cases de les d'abans, una gran plaça amb una font al mig i una església antiga i petita que té el campanar més bonic de tots els que heu vist i veureu.

Doncs resulta que un dia, no direm noms per no fer publicitat, va passar pel poble un productor d'aquests de la tele.

I ja vam tenir l'embolic. Ell va convèncer l'alcalde de fer un pessebre vivent que sortiria per la televisió, en un especial que feien per Nadal.

Al Manel, l'alcalde, li va costar poc de convèncer els veïns i ja ens teniu a tots rentant la cara al poble com uns desenfrenats.

Només pel repartiment dels personatges gairebé entrem en una segona guerra.

- Jo vull portar la taverna –deia en Miquel, que li agrada una mica el mam.

- La meva filla farà de Verge Maria –crijava la Paula.

- Au, va Paula, la teva filla té de verge el mateix que jo de Caputxeta Vermella –li responia en Tomàs.

De poc que no s'enganxen. Sort que el capellà, com a més entès en la matèria, va decidir repartir ell tots els papers.

Per mi però que ho va fer exprés, si més no, en alguns personatges:

Al Llorenç, el més garrepa del poble, li va tocar fer de Rei Mag; a la filla de la Paula, d'àngel; al Salvadoret, que s'ha casat quatre cops, de sant Josep... A mi em va tocar de llenyataire, vés a saber per què. A veure si el capellà em té per un gandul i li hauré d'explicar quan fan dos i dos!

Ara que pitjor li va tocar al Ton de cala Tita. El mossèn li va encolomar el paper del caganer. Sort que és un tros de pa i s'ho va prendre força

bé. Jo crec que si no l'aturen, fins i tot s'hagués baixat els pantalons a tots els assaigs que vam fer!

I repartint, repartint, ben aviat vam topat amb el primer problema, que va ser el rei negre. Doncs mira, no en teníem cap que no l'haguéssim de pintar, i al final li va tocar al Josepet, que té el cabell fosc i rinxolat i els llavis ben molsuts.

- Sí que faré goig jo, de Rei Negre! –va dir molt irritat.

- Au va! No et queixis que jo hauré d'arrossegar la mula amunt i avall –li va respondre Sant Josep.

- La mula, la mula! Algú que l'agafi que s'escapa! –crijava mentrestant el capellà, mentre aconseguia l'animal carrer avall.

- Ja us ho deia jo que no havíem de dur la mula d'en Bastianet, és un perill públic! –reia l'alcalde.

En Bastianet sóc jo, per si no us ho havia dit, i no és que la meva mula sigui dolenta, no. Com ho diria?... Té idees pròpies. Potser d'aquí ve aquell dit de **tossut com una mula**.

- Deixa'm el bastó, sant Josep, que la faré creure jo, aquest coi de mula! –deia en Miquel agafant la vara florida.

- Prou te'n cuidaràs, encara t'hauré d'obrir el cap a tu!

Això últim també ho deia jo, apressant-me a córrer darrere el Miquel. Que no sé qui té més perill, si en Miquel o la meva mula.

Encara sort que el capellà ja l'havia atrapat i tornava tot cofoi, portant la mula, tota submisa, agafada per l'orella.

- Mira, potser que el lloquem a l'escola, al mossèn! Si fa creure a la mula, potser em sabrà adreçar la canalla!

Aquest que va parlar, agafant-se els costats de tant riure, ja us podeu pensar que era el senyor mestre. I és que aquest curs en té una colla que Déu n'hi do!

Amb tant guirigall corriem el risc de no poder acabar l'assaig, així que l'alcalde ens va haver de cridar a l'ordre.

- No sé jo qui dona més guerra, si la mainada o vosaltres! –va dir. Au va! que amb la feinada que encara tenim acabarem aquest pessebre per la Pasqua.

Els dies següents van ser una mica més tranquils, vam matar un parell de porcs per fer els embotits que es necessitaven i vam haver de cercar i confeccionar el vestuari, d'acord amb els cànons de l'època.

L'arranjament de les diferents escenes que havia de tenir el pessebre, va resultar una mica més complicat. Malgrat que tots teníem alguns mobles antics a les cases, va costar força de decidir quins es podien aprofitar i quins eren massa moderns. Ja us podeu pensar que també hi va haver baralles: l'alcalde, que és de casa bona, volia anar a ciutat a ca l'antiquari,

per trobar els mobles i aparells que ens faltaven. El Llorenç deia que "ni pensar-hi, que a Ikea es pot trobar de tot, molt millor de preu". El Miquel "que si mira que ets més agarrat que un xotis, que si et penses que farem un pessebre nòrdic".

El que més, el que menys, tots opinaven un munt de coses ben diverses.

Al final es va imposar el criteri del senyor mestre, que feia poc havia anat d'excursió amb els alumnes al Museu dels oficis antics de Vilacantó. Va dir que allí hi havia tot allò que podíem necessitar. Com el director del Museu era cosí seu, només vam haver de donar una mòdica aportació per manteniment. Encara en vam sortir força ben parats!

En els assaigs previs a la representació ens en van passar de tots els colors: la meva tossuda mula repartia guitzes a tort i a dret. El Salvadoret deia que, amb tantes dones com havia tingut, no s'havia trobat mai amb una cosa igual. L'alcalde de poc que no convoca eleccions anticipades. El mossèn es va quedar afònic i es queixava que no podria fer el sermó per la Missa del Gall. Al senyor mestre van canviar-li el paper i el van fer cap de pastorets, perquè sembla ser que la canalla només li feia cas a ell. No cal dir que li va saber molt de greu haver de bregar amb els alumnes fins i tot per vacances, i es va passar la resta dels assaigs queixant-se de la seva mala sort.

Però les millors anècdotes van ser les que protagonitzaren els telèfons mòbils, bé, més que pels aparells, per aquells que els duïen a la butxaca, i això que l'alcalde els havia prohibit des del primer dia. I vaja un embolic que vam tenir amb els sorolls de les trucades i els missatgets! Al capellà quasi li agafa un cobriment de tantes vegades de dir el mateix.

Assajant un dia l'escena en què Herodes pregunta als sacerdots on havia nascut el Redemptor, va i li sona el mòbil a un dels soldats. I amb una d'aquelles cançonetes gens

catòliques! Mira, el mossèn que agafa l'espasa d'Herodes i, si no l'arriben a aturar, en fa llesquetes del mòbil i del noi.

Ara que com la del ganàpia del Julià, cap. Hi havia hagut moltes discussions, perquè en decidir les escenes, un grupet de vilatans havien volgut incloure el martiri de Jesucrist. El capellà ja havia explicat, un munt de vegades, que allò no feia al cas, però va acabar cedint, per no sentir-los més i per poder lluir l'hort d'oliveres de darrere l'església.

Doncs vet aquí que, mentre els soldats fustejaven a Jesús, li va sonar el mòbil al Julià, ell no es va tallar un pèl i va contestar. Tot seguit son pare li va clavar un reguitzell de crits que ningú gosava ni respirar, i va el xaval i li contesta que trucaven del cel per dir que no peguessin tant fort al Messies.

Vam riure tant amb la sortida que no hi havia manera de tornar a assajar l'escena amb tranquil·litat. Al final vam eliminar tota la part de la Passió i la veritat és que va quedar un pessebre molt més lluït.

Tal com havíem quedat, la tarda del dia 24 van venir els de la tele al poble. No cal dir que tot va anar com una seda. No es va sentir cap telèfon, no hi va haver baralles, les escenes eren precioses. El cel era net i clar i la boira, que teníem instal·lada al poble des de començaments de setmana, va desaparèixer com per un encanteri.

I a veure si sabeu quin va ser el personatge que ho va fer millor i va ser felicitat i victorejat per tothom? Doncs sí, va ser la meva mula, fins i tot els de la tele van dir que mai s'havien trobat una mula tan dòcil.

Fixeu-vos que ara estem en tractes perquè la volen per fer una pel·lícula! Però bé, això serà una altra història i ja us l'explicaré el Nadal proper.

